

omkring fiktionsteorien – havde myndighederne altså skaffet sig så store forspring, at der ville være et enormt ansigtstab forbundet med at tilsidesætte fiktionsteorien.

Ombudsmanden kunne ikke rigtigt gøre noget ud af den indgivne klage. Ifølge ombudsmandsloven skal han nemlig vente, til den øverste administrative instans – landskatteretten – har talt.

Landskatteretten gav sig god tid. Da man endelig kom frem til afgørelser i større tal, søgte man at klare sagerne ved at afvise at ville høre mundtlige procedurer. Det fik mange Glistrupklienter til at falde fra. Men nogle gik videre. Og i foråret 1981 er man så omsider kommet frem til, at først ombudsmanden og dernæst østre landsret har statueret, at sådan kan landskatteretten ikke lovligt handle. Men i udmattelseskrigen mod Glistrupklienterne havde myndighederne vundet endnu et slag. Skattevæsenet har ubegrænsede pengemæssige og personalemæssige ressourcer at trække på. Og ved alle de mange myndighedskrumspring får man selvfølgelig slidt den ene Glistrupklient op efter den anden.

Over for Glistrup selv blev anklageskriftet fra 1974 fulgt op af, at myndighederne stående i fiktionshypotesens kviksand afkrævede Glistrup millionbeløb i skat på indtægter, han aldrig havde haft, og forlangte disse beløb betalt uanset den verserende retssag. Det måtte Glistrup gøre.

Da byretsdommen i februar 1978 ikke tolt tværede Glistrup ud, men lod ham slippe med en bøde og bevare sin advokatbestalling, blev myndighederne helt desperate. De lavede om på fiktionsteorien med fem års tilbagevirkende kraft og krævede efter teoriens nye udformning, at Glistrup skulle betale skat af yderligere kæmpemæssige millionbeløb, som han aldrig havde tjent. Og uden at de modstående fradrag blev indrømmet Glistrup.

Her har vi den fase, hvor det himmelråbende Dorrit Leaforhold kommer ind i billedet. Glistrup havde i 1966 købt 25 pct. af dette skib, men solgt anparten igen i 1968. Dengang betalte han skat af fortjenesten, og i straffesagen er anklagemyndighedens opgørelser baseret på, at det var rigtigt. Siden 1968 har Glistrup ikke ejet så meget som et eneste rustent søm i en eneste dæksplanke på det gode skib. Ved myndighedernes fiktions-

hypotese nummer tre med tilbagevirkende kraft fandt man imidlertid i september 1980 på, at Glistrup skulle betale et millionbeløb i skat af, hvad nogle af hans klienter havde tjent og fået udbetalt, da de i 1974 solgte deres anparter i skibet. Skattevæsenet sagde, at de pågældende først havde fået deres adkomster i skibsregisteret indført for sent. Nu er det for det første aldrig i forhold til andre end Glistrupklienter blevet tillagt skattemæssig betydning, hvornår – og om overhovedet – adkomsten til skibsanparter optages i skibsregisteret. Dernæst har Glistrup aldrig haft sin adkomst indregistreret – heller ikke i perioden 1966–68. Også af den grund var myndighedernes aktion hul i hovedet.

Men Glistrups kolleger i ligningsrådet er jo ikke ligefrem fremskridtsfolk. Derfor bestemte de, at Glistrup med få dages varsel i efteråret 1980 skulle betale millionskatten. Dette aldeles retsløse rå magtopbud fulgtes så op med tre udlægsforretninger foretaget af skattevæsenets egen pantefoged – den første TV-transmitteret – og den tredje i begyndelsen af 1981. Retten i Lyngby nægtede at godkende udlægsforretningerne. Den ene efter den anden. Men myndighederne fremturede blot. Selv efter at Lyngbyretten havde truffet sine afgørelser, nægtede de at tilbagekalde deres indgreb i Glistrups kassekredit i Handelsbanken og deres tinglysning på Glistrups bolig af millionudlægget.

Sådan tvang skattevæsenet familien Glistrup ud af deres hus og hjem gennem de mange år.

Og sådan blev skattevæsenet den direkte årsag til den enestående idealistiske indsats, fremskridtspartiet gjorde ved at skabe 1980ernes æresbolig.

8. Glistrupsagen er fuldt og helt spiret op af det frø, der blev lagt i focus på selvangivelørdagen i 1971.

Ud over hele landet fløj i de 114 sekunder mistillid til de styrendes evne og vilje til at regere ordentligt på skatteområdet. Og det var yderst ømtåleligt for magthaverne. Dels fordi fundamentet for den stærkt voksende embedsmandsmagt jo var stadig stigende skatter. Dels fordi VKR-flertallet i tiden frem til 1971 – der skulle være valgår – havde øget skatteudskrivningen mere, end noget andet regimente havde gjort i hele fædrelandshistorien.